

J. R. Ellis

Nová hvězda klasické anglické detektivky

PRO FANOUŠKY
VRAŽD
V MIDSOMERU

Případ mrtvého lorda

Případ mrtvého lorda

**KNIHY J. R. ELLISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vraždy v Yorkshiru

Smrt v temnotách
Klíč k vraždě
Případ mrtvého lorda

Připravujeme

Vraždy v lázních

Případ
mrtvého
lorda

J·R· Ellis

Přeložil Michael Havlen

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2018

Translation © Michael Havlen, 2024

Cover © Jan Matoška, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-608-8 (pdf)

Pro Colina

Prolog

Redmire Hall, červen 1980

V Redmire Hall bylo cítit hmatatelné vzrušení. Do sídla ležícího na venkově nedaleko Riponu v hrabství Yorkshire se sjížděli zámožní hosté na víkendovou akci. Byl teplý červnový večer. Po dlouhé cestě přes přílehlé pozemky přijížděly vozy značek, jako je Bentley a Rolls-Royce. Pán domu Vivian Carstairs, lord Redmire, sliboval něco mimořádného. Jeho hosté věděli, že za takových okolností stojí za to cestovat do domova výstředního šlechtice i stovky kilometrů.

Redmire Hall byl dům v regentském stylu postavený z krásných růžovočervených cihel ošlehaných větrem. Měl rozsáhlé zahrady, které založil otec současného majitele ve třicátých letech dvacátého století a dodnes o ně s láskou pečoval tým obětavých zahradníků. Proslýchalo se však, že lord Redmire bude brzy muset otevřít dveře svého velkolepého panství platící veřejnosti, aby nepřišel na mizinu. Předání majetku do správy památkářů se mezi příslušníky aristokracie stávalo stále výraznějším trendem. Chtěli se tak vyhnout zničujícím dědickým poplatkům zavedeným „hanebnými“ labouristickými vládami.

Páry usrkávaly šampaňské na slavnostní recepci pořádané na vzorně udržovaném trávníku poblíž domu, prohlížely si květinové

záhony táhnoucí se dolů k řece Ure a přemítaly, jaká by byla hrůza, kdyby se po těch nádherných zahradách, skalkách a pěšinách mezi vistáriemi mohl potulovat kdejaký turista.

V dlouhé jídelně se podávala vynikající večeře a očekávání rostlo. Návštěvníci vzpomínali na další kousky a nevšední zážitky, jež jim hostitel v minulosti připravil. Třeba jak večeřeli při plavbě po řece, kdy seděli u stolu na svázaných dřevěných vorech řízených sluhy s dlouhými tyčemi, jako když se plaví dřevo po Amazonce. Když došlo víno, Redmire skočil do vody, doplaval ke břehu a u čekajících sluhů si vyzvedl novou várku láhví. Nebo jak koupil od cirkusu několik lvů a vypustil je na svých pozemcích, aby je hosté mohli pronásledovat s puškami. Historky o tomhle konkrétním kousku se donesly ochráncům zvířat i policii, Redmire je však odzbrojil svým obvyklým šarmem a provinilou sebekritikou.

Hostitel v čele stolu se konečně zvedl, aby promluvil. Lord Redmire – elegantní, ale poněkud bizarní postava v červeném smokingu s flitry – se na hosty zářivě usmál. Byl to samolibý, extrovertní a společenský muž se sklonem k nejrůznějším výstředním gestům, který neustále přelétal od jednoho obsedantně pohlcujícího zájmu ke druhému.

Jeho poslední záliba byla však záhadnější a tajuplnější než jiné: magie. Fascinoval ho svět iluzionistů, oněch tajemných mužů, kteří před ohromným publikem nechávají zdánlivě mizet předměty i lidi. Poté, co se seznámil s některými významnými britskými praktiky těchto umění, strávil několik měsíců v Itálii v honosném paláci hraběte Mazariniho, což byl stejně jako on bohatý příslušník společenské smetánky, ale také vynikající iluzionista oslňující publikum po celé Evropě. Když se Jeho Lordstvo vrátilo domů, začaly se šířit zvěsti, že se v Redmire Hall dějí podivné věci. Říkalo se, že pracuje na svém vlastním kouzlu, s nímž mu pomáhají lidé zavázaní k mlčenlivosti.

A nyní se zdálo, že se chystá předstoupit se svým představením před speciálně pozvané publikum.

„Dámy a pánové,“ oznámil sytým barytonem s aristokratickým nádechem. (Nebyl v něm ani náznak yorkshirského přízvuku.) „Dnes večer vás žádám o shovívavost. Znáte mě a mé koničky.“ Zde se ozval chápavý smích. „Je mi nesmírným potěšením představit se vám v jiném světle. Už nejsem jen Vivian Carstairs nebo lord Redmire, ale také velký iluzionista Carzini!“

Z publika vydatně posíleného alkoholem a lačného zábavy se ozvalo sborové „óóó“ a „ááááá“. Redmire se spokojeně usmál a zvednutím rukou si zjednal klid.

„Chápu, že pro vás bude těžké brát mě vážně, když mnozí z vás v minulosti sledovali mé další pomíjivé zájmy, ale tohle...“ Pro zdůraznění se významně odmlčel. „... je něco jiného. Dámy a pánové, jsem přesvědčen, že jsem nacvičil skutečně úžasný kouzelnický trik.“ Opět se odmlčel. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl pevněji a podtrhoval každou větu. „Uvidíte, jak zcela zmizím ze zamčeného pokoje, který si před mým zmizením i po něm můžete prohlédnout. Pak se v tomtéž pokoji znovu objevím. A pak, dámy a pánové, zmizím podruhé a zhmotním se *mimo* pokoj.“

Toto neobvyklé prohlášení hosty ohromilo. Znělo tak absurdně, že si nebyli jistí, zda se nejedná o vtip. Redmire byl svými žertíky proslulý. Několik mírně ovíněných žen se potlačovaně zachichotalo.

„To je další z tvých fórků, Vive?“ zeptal se na pohled protřelý chlapík, který se rozvaloval v křesle a kouřil doutník.

Redmire se k němu otočil. „Vůbec ne, Rogere. Můžu ti garantovat, že to myslím naprosto vážně.“ Otočil se zpět ke stolu. „Ale cítím vaši nedůvěru, takže bez dlouhých řečí přejdeme do zamčeného pokoje. Následujte mě, prosím.“

Po těchto slovech vykročil jídelnou a vyšel ze dveří, hosté hned za ním. Vyměňovali si tázavá gesta a pohledy, ale nechtěli hostitele zklamat. Redmire je vedl velkou vstupní halou do zadního traktu vily, kde dříve bydlelo služebnictvo. Část byla otevřená a tvořila vestibul s novou výmalbou a kobercí, ale s výjimkou řady židlí naproti dveřím byla bez nábytku. U dveří stála atraktivní mladá žena v třpytivém přiléhavém kostýmu. Redmire se postavil vedle ní, zatímco hosté zaujímalí místa.

„To je moje asistentka Esmeralda.“ Dívka se usmála a uklonila. „Následující část bude vyžadovat nějaký čas na přípravu, protože chci, abyste si všichni prohlédli místnost, kam vejdu a odkud zmizím. Přistupte, prosím.“ Redmire otevřel dveře do místnosti, která byla zařízená jako pracovna: křeslo, dřevěný stůl, knihovna. Na holé podlaze ležel vzorovaný koberec, malé okno poskytovalo výhled za dům.

„Všechno si prosím prohlédněte. Nenajdete žádné tajné panely ani chodby. Zde jsou padací dveře.“ Ukázal na dřevěnou podlahu, kde se rýsovala vyříznutá dvířka s mosazným madlem sklopeným do drážky, takže bylo v jedné rovině s prkny. „Ale ty slouží jen pro přístup k elektroinstalaci. Člověk tam může vlézt, ale dál se nedostane. A mě tam po zmizení schovaného nenajdete.“

Poklop byl řádně prozkoumán a ukázalo se, že skutečně vede do malé dutiny, kde byly k podlaze připevněné dráty a rozvodné krabice. Do toho prostoru by se člověk vešel, ale dno i stěny byly z pevného betonu a nedalo se odsud dostat nikam jinam než zase zpátky do pokoje.

Hosté se vžili do hry a všechno se zájmem osahávali, prohmatávali a zkoumali. Na nic však nepřišli. Zkontrolovali podlahy i strop, dveře, okna i nábytek. Nakonec se všichni shodli, že z místnosti nevede žádná jiná cesta než dveřmi, jimiž do ní vstoupili.

Redmire jejich počínání sledoval se samolibým úsměvem na tváři. Pak upřel pozornost přítomných na vchod do místnosti.

„Než začneme, dámy a pánové, podívejte se prosím ještě jednou na tyto dveře.“

Ukázal jim zámek s klíčem a dvě závory, jež dveře pevně zajišťovaly zvenčí.

„Možná jste už slyšeli o iluzích, kdy jsou zámky falešné a dají se odemknout pomocí drátů a jiných triků, ale jak sami vidíte, tento zámek a tyto závory jsou opravdové a není možné je otevřít zevnitř. Tak či tak, kdybych vyšel ze dveří, hned byste mě viděli – a to se nestane.“

Zámek i závory byly ověřeny a prohlášeny za pevné.

„A nyní mě, dámy a pánové, zamkněte.“

Posadil se do křesla, všichni hosté vyšli ven a dva z nich zamkli a zajistili dveře.

„Ještě tam jsi, Vive?“ zavolal jeden z nich.

Zevnitř místnosti se zřetelně ozval Redmirův hlas. „Ano.“

Když všichni zaujali místa, Esmeralda se teatrálně otočila a zatáhla dveře závěsem. Síně asi na patnáct vteřin naplnila hlasitá hudba – Wagner. Když utichla, Esmeralda odhrnula závěs a odhalila závory na dveřích, které byly stále na svém místě. Asistentka je odsunula, otočila klíčem v zámku a otevřela dveře. Pokoj byl prázdný. Lord Redmire zmizel. Z řad hostů se ozvaly výkřiky.

„Panebože!“

„Kde proboha je?“

Lidé s jistou opatrností a nedůvěrou pokoj znovu prozkoumali včetně prostoru pod padacími dveřmi. Dokonce i jedna malá holčička strčila hlavu do dveří, jako by něco hledala, než si ji matka zase přivolala. Po lordu Redmirovi jako by se slehla zem.

„A nyní se lord Redmire znovu objeví,“ pronesla Esmeralda s cizím přízvukem, který však zněl poněkud falešně. „Vyděte prosím z pokoje.“

Všichni se poslušně vrátili a usedli na židle. Atmosféra už byla vážnější. Zdálo se, že to ten mizera vážně dokáže! Esmeralda zatahla závěs. Znovu zazněla hudba, závěs se odhrnul, zámeček i závěry se otevřely a všem se naskytl pohled na rozzářeného lorda Redmira sedícího v křesle! Hosté hlasitě zalapali po dechu a zvědavá dívenka znovu nakoukla do pokoje.

„Tomu říkám parádní show, Vive! Jak jsi to propána udělal?“

Redmire se zasmál a hosté začali tleskat.

„Ještě není konec. Zase mě zavřete.“

Celý postup se opakoval a Redmire opět zmizel. Když se však dveře otevřely podruhé, nebyl tam.

Publikum znovu prohledalo místnost a po chvíli zaslechlo hlas. „Tam nic nenajdete.“

Redmire seděl na židli za nimi. Všichni oněměli úžasem a nezměrným obdivem.

„Co to sakra bylo?!“

„Panebože, to je neuvěřitelné!“

„Bravo, chlape!“

Celá společnost propukla v aplaus. Redmire si ho s úsměvem od ucha k uchu vychutnával.

Zbytek víkendu už uběhl poněkud nudně a bez dalšího vzrušení. Navzdory usilovnému přesvědčování mnohých už Redmire kouzlo nezopakoval, stejně jako odmítal prozradit své metody. Očividně si užíval dráždivé tajemství a spekulace, do nichž své hosty uvrhl. O tom, jak mohl Redmire svůj kousek provést, se vedly horečné debaty, žádný výsledek ovšem nepřinesly. Trik nebyl nikdy vysvětlen.

*

V rozporu s vlastními slovy Redmire o magii brzy ztratil zájem, jak pro něj bylo typické. Teď ho pro změnu fascinovala vojenská tažení Julia Caesara. Panství Redmire Hall podle očekávání prošlo rekonstrukcí interiéru a otevřelo se veřejnosti, což jeho excentrickému a marnotratnému majiteli přineslo tolik potřebné příjmy. Konaly se tam prohlídky, ale pouze velkých reprezentačních místností s honosným nábytkem a výzdobou. Zahrady si pro svou dokonalost získaly uznání po celé zemi.

Dveře do zamčeného pokoje zůstaly zavřené a zajištěné závora-
mi a klíč se brzy ztratil. Redmire se vrhl na něco jiného, ale na svůj kouzelnický trik nepřestal být pyšný a nikdy nikomu neprozradil podrobnosti. Pro ty, kteří tam tenkrát byli, se ten večer stal legendou. Většina z nich včetně samotného Redmira však časem zemřela. Příhoda zapadala prachem a na zamčený pokoj jako by se zapomnělo. Než jednou někoho napadlo, že by se dal využít k něčemu hroživějšímu než k zábavě.

Jedna

Frederick Carstairs, poslední lord Redmire, seděl za psacím stolem ve své pracovně s výhledem na proslulé pestrobarevné záhony lemující cestu k řece Ure. V tento červencový den vypadaly obzvláště pěkně a Redmire je musel chtít nechtít obdivovat, ačkoli jinak ho na nádherných zahradách rodového sídla zajímalo hlavně to, že mu přinášely příjmy od návštěvníků. Ty zahrady mu odkázal otec spolu s domem a dluhy, které se mu nikdy nepodařilo zkrotit.

Nebyl si úplně jistý, co vlastně k otci cítí. Obdivoval jeho výstřední, dobrodružnou povahu. Když byl Frederick malý, nikdy se ani chvíli nenudil, jak zní oblíbená fráze. S otcem podnikal výpravy do Jižní Ameriky, kde hledal dosud neobjevená incká města, pomáhal udržovat flotilu veteránů značky Rolls-Royce a potápěl se pro poklad na mořské dno u pobřeží Španělska. Nebožtík Vivian Carstairs rád zapojoval své syny do některých svých zálib a Frederick měl na tu dobu spoustu živých vzpomínek. Na druhou stranu si uvědomoval, že otcovo lehkomyšlné utrácení – byť za zajímavé a vzrušující věci – téměř zruinovalo rodinný rozpočet a znamenalo obrovský nápor na jeho matku, která se musela doma o všechno postarat sama.

Bylo by však nespravedlivé svalovat veškerou vinu za finanční problémy panství jen na otce. Ani nový lord Redmire neuměl

s penězi příliš hospodařit. V mládí míval tradičnější koníčky než Vivian Carstairs: rychlá auta, mejdany a ženy. Teď mu táhlo na šedesát, a přestože náruživější záliby poněkud utlumil, čím dál víc peněz utápel v hazardu – většinou v kartách na internetu, ale také v různých soukromých klubech, když zrovna pobýval v Londýně. Jakmile nějaké peníze vydělal, skoro hned je zase rozházel.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vešla jeho asistentka Andrea Jenkinsonová s kávou na podnosu. Mohlo jí být ke čtyřiceti a měla na sobě elegantní formální oděv. Položila ták na Frederickův velký mahagonový stůl.

„Díky, Andreo. Překontrolovali jste s Richardem všechno na dnešní večer?“

Zadívala se z okna s nádherným výhledem. „Ano, všechno je v pořádku, nemusíte se obávat.“

„Vím, že ne, když to máte na starosti vy, má drahá.“ Frederick se posadil na židli a usmál se na ni. Jeho tvář byla po celoživotní dekadenci poněkud vrásčitá a ztrhaná, přitažlivé rysy z ní však úplně nevymizely. „Jaký je časový plán?“

„Lidé z televize všichni připravili. Brzy dorazí a ještě jednou to zkontrolují. Platící hosté mohou vstupovat od sedmi hodin. Rodina, přátelé a zvláštní hosté musí být na místě do půl osmé a ve tři čtvrtě pojedeme naživo.“

„Dobře,“ odpověděl Frederick. „Takže jsme připraveni.“

Když Andrea odešla, Frederick se usmál při pomyslení na vpravdě úžasný kousek, který se chystal večer předvést. U všech kouzelnických triků je naprosto zásadní utajení. Vzpomněl si, jak byl v mládí svědkem otcova „zmizení“ ze zamčeného pokoje před pozvanými přáteli a známými. Nic by Viviana Carstairse nepřesvědčilo, aby ten trik zopakoval nebo prozradil jeho tajemství – dokonce ani vlastním příbuzným včetně Fredericka. Myslel si, že tajemství zemřelo s jeho otcem, ale mylil se: nedávno zamčený

pokoj znovu objevil a zjistil, jak funguje. A rozpoznal v něm šanci vydělat nějaké peníze.

Otcovo představení na hosty rozhodně udělalo dojem. Ti lidé o něm později dokonce psali ve svých pamětech. V novinách i časopisech se v průběhu let objevovaly články, které tu slavnou akci připomínaly a spekovaly o tom, jak se odehrála. Událost krásně zapadala do celkové legendy o Vivianu Carstairsovi a jeho fascinující výstřednosti.

Jeho syn však nyní hodlal posunout věc na novou, odvážnější úroveň. Frederick pozval média a chystal se otcův trik zopakovat v přímém přenosu. Pro panství by to znamenalo obrovský přínos: lidé by se jen hrnuli, aby mohli vidět proslulý zamčený pokoj. Hodlal ho zpřístupnit veřejnosti formou soutěže s možností prozkoumat místnost a pokusit se trik vysvětlit. Uvažoval dokonce o tom, že by nabídl tučnou odměnu tomu, kdo by dokázal vyřešit, jak „kouzlo“ funguje, přičemž si byl naprosto jistý, že se to nikomu nepodaří. A aby dodal triku na důvěryhodnosti, přesvědčil k návštěvě svého představení i významného příslušníka policie West Riding v Harrogate.

Ze své pracovny Frederick viděl dlouhou silnici, která vedla k domu přes jelení oboru, i schody stoupající od šterkové příjezdové cesty kolem fontány k velkým vstupním dveřím. Se zadostiučiněním sledoval procesí přijíždějících. Redmire musel řešit i jiné, osobnější záležitosti a tato příležitost mu poskytla dobrou záminku seznat rodinu a přátele.

Jako první dorazil v mercedesu jeho bratr Dominic s manželkou Mary. Když byli oba malí a vzhlíželi k otci, vycházeli spolu dobře, v dospělosti se však z Dominika stal hrozný suchar. Byl mnohem rozumnější a praktičtější než jeho starší bratr a založil si v Yorku personální agenturu. Frederick věděl, že Dominikovi vadí, že jako druhý syn nezdědil majetek a titul a musí se živit

prací. Věděl také, že ho Dominic považuje za zhýralce, který rozházel rodinný majetek.

I když musel přiznat, že na tom byl kus pravdy, nikdy nedokázal pragmatického bratra přesvědčit, že panství ve skutečnosti nemá tolik finančních zdrojů, kolik si myslel. Frederick nenápadně sledoval, jak Dominic vystupuje z auta ve sportovním tvrdém saku, hnědých kalhotách a kravatě. Bože, jak je ten chlap staromódní! Dominic se otočil k domu, zamračil se, obešel vůz a pomohl vystoupit manželce. Mary na sobě měla kratší sukni, na pohled drahý kašmírový svetřík, kolem krku hedvábný šátek a tmavé brýle. Byla velice atraktivní a pro jeho nudného bratra až příliš dobrá. Vzhledla k pracovně, jako by věděla, že se Frederick bude dívat, a usmála se. Nemohli by při této návštěvě...?

Jako další přijela Redmirova dcera Poppy a její přítel Tristram Benington ve sportovním mini. Redmire utratil za dceřino vzdělání na drahých soukromých školách celé jmění, ale zbytečně. Dívka žádnou kloudnou kvalifikaci nezískala a teď se poflakovala po Londýně, kde údajně pracovala jako fotografka. Nejspíš jí to ale moc nevynášelo, přestože jí nakoupil velice drahé vybavení. V současné době žila s Tristramem, mužským modelem, v absurdně drahém bytě v Chelsea – a hádejte, kdo jí přispíval na nájem? Frederick se trpce pousmál a sledoval, jak vystupují z auta. Oba na sobě měli značkové džíny a kožené bundy a zdálo se, že se cestou k domu dohadují. Musel si přiznat, že je to dcera svého otce: drahý vkus a záliba v životě na vysoké noze. Viděl v ní i v jejím příteli hodně ze sebe. V mnoha ohledech se k sobě hodili, byť ne vždy v pozitivním smyslu. Paradoxně to však byl Frederick, kdo je seznámil, takže si za to mohl sám.

Nedlouho poté dorazil starší, ale neméně okouzující pár: Alexandra Davisová a její současný partner James Forsyth. Přiburáceli k domu ve sportáku s otevřenou střechou. Alex měla tmavé

brýle a šátek na hlavě. Vypadala jako Audrey Hepburnová. James byl opálený a pěstoval si upravený knírek.

Frederick prožil s Alex dlouhý a vášnivý románek. Tahle avatýra mu definitivně zničila manželství. Alex pak ovšem odešla s Jamesem, jeho bývalým obchodním partnerem. Frederick se při té vzpomínce zachmuřil. Mrzutá záležitost – zvláště když se s Jamesem předtím rozhádali. Jejich podnik, prodej luxusních historických automobilů, zkrachoval a James z toho vinil Fredericka. James teď vedl jiný, úspěšnější autosalon se sportovními vozy, ale ten mizera byl Frederickovi stále trnem v oku. Ale Alex: tolik krásných vzpomínek! Ženu jako ona už nikdy nepotká. Třeba by jednou mohli...

Konečně po cestě k domu pomalu vyjelo BMW a zastavilo se na štěrkku. Z jedné strany vystoupila Frederickova bývalá manželka Antonia, dcera hraběte z Wensley, z druhé její nový manžel Douglas Ramsay. Frederick si Antonii pozorně prohlížel. Byla to, jak říkal, „pohledná“ žena, bezvadně oblečená a nalíčená, postrádala však onen zvláštní nádech elegance a vzrušení, který mu u Alex připadal tak neodolatelný. Douglas byl obtloustlý, plešatý obchodník s nábytkem. Podle všeho velmi úspěšný, vždyť bydleli ve velkém přestavěném statku ve Wensleydale, ale stejně nudný jako Frederickův bratr.

Douglas a Antonia doplnili seznam příchozích, takže jako poslední pozvaní hosté zbývali Frederickův syn Alistair s manželkou Katherine. Ti nemuseli nikam cestovat, protože se svými dcerkami Caroline a Emily žili přímo na panství, v hezkém pohodlném domě, kde v bohatších časech bydlíval hlavní zahradník. Dům přiléhal ke zdi staré zeleninové zahrady a v zadní části měl velkou přístavbu se zimní zahradou. Alistair se podobal spíš matce a vlastně i strýci Dominikovi: byl klidný, rozumný a měl silný smysl pro tradice panství a rodiny. Frederick se domníval, že by

byl jeho velmi důstojným nástupcem – a pokud jde o zachování majetku a rozumné utrácení peněz, dokonce mnohem lepším. Konečně by tu byl lord Redmire, který by nevykazoval sklony k výstřednosti a rozhazování. Taková nuda!

Frederick poslal svým lidem u dveří vzkaz, že nemá čas s nikým z příchozích mluvit. Jen by ho zbytečně rozptylovali od hlavní události dne. Vydal pokyn, aby všechny rodinné příslušníky i další vzácné hosty odvedli do jejich pokojů s ujištěním, že se s nimi o půl sedmé sejde na brzké večeři. Ani tam neměl v úmyslu cokoli prozrazovat, všechno mohlo počkat až do zítřka. Rozhodl se však přece jen s někým promluvit: se svou matkou.

Ovdovělé lady Redmirové už bylo přes osmdesát, ale stále byla velice čilá a aktivní a bydlela v samostatném bytě v přízemí sídla. Měla tu obývací pokoj s francouzskými okny vedoucími do malé uzavřené zahrady nepřístupné veřejnosti. Ze sousední ložnice se jí rovněž nabízel výhled na zahradu, o niž se ráda starala sama s pomocí místních zahradníků. Frederick ji našel na terásce za prosklenými dveřmi, jak sedí v bohatě polstrovaném proutěném křesle a popíjí čaj. Usedl do stejného křesla naproti ní.

„Jak se máš, mami?“ Neměli spolu příliš blízký vztah. Frederick strávil celé dětství na různých internátních školách a věděl, že matka jeho chování v dospělosti nikdy neschvalovala.

Věnovala mu nevrlý pohled. „Tak dobře, jak by se dalo čekat. Chápu to správně, že s tou zatracenou věcí pořád pokračuješ?“

Frederick jí odpověděl úsměvem. Dlouho se rozmýšlel, jestli má o napodobení otcova triku matce říct. Věděl, že by s tím nesouhlasila. Po většinu dospělého života musela trpělivě snášet manželovy rozmary a pomíjivé záliby a často se kvůli němu musela trmácet po světě, i když by mnohem raději byla doma v Redmire Hall a pečovala o zahrady. Manželovy kousky ji ani v nejmenším nezajímaly a synova rekonstrukce jednoho z nich jí jen

připomněla trýznivé zážitky z minulosti. Ale kdyby jí to neřekl, koledoval by si o potíže. Horečná aktivita a příjezd velkých televizních vozů by jí prozradily, že se něco děje. A pak by se naštvála, že jí akci tajil. Uchovávala si k panství jistý majetnický vztah. Ačkoli teď všechno řídil její syn, stále to tu považovala v podstatě za své sídlo a nelibě nesla, když se něco dělo bez jejího vědomí.

„Ano, mami, ale nedělej si starosti, nemusíš u toho být. Všechny uvidíš u večere a pak se můžeš vrátit k sobě.“ Připadalo mu, jako by uklidňoval malé dítě.

„Nelíbí se mi, že se tu všichni hemží, slídí a překážejí – obzvláště lidé z televize. Proč jsi je musel zvat? K ničemu dobrému to nepovede, dej na moje slova.“

„Ale kvůli nim to celé dělám, mami. Lidi se nám sem potom pohnou, aby se podívali, kde se ten úžasný trik odehrál. Uvidíš.“

„Hm! Akorát nám zdupou trávníky.“

„Ale mami, jinak potřebné finance nezískáme.“

Zpražila ho pohledem, ale nic neřekla. Bylo mu jasné, že ví o jeho výstřelcích a hazardní hry mu rozhodně neschvaluje. Usoudil, že je čas jít.

„No, mami, já už budu muset, čeká mě náročný večer.“ Znovu se na něj zle podívala. „Uvidíme se později. Na večeri snad přijdeš.“

„Ne,“ odtušila. „Nesnesla bych sedět u stolu s tolika lidmi, většina z nich se navíc navzájem nenávidí. Jídlo si nechám přinést. Řekni Poppy, aby se zastavila za babičkou, ale bez toho příšerného kluka. A taky Antonii: ráda bych ji viděla. Ať přijdou spolu.“ S opovržením pohlédla na syna. „Antonia pro tebe byla moc dobrá. Jak jsi proboha mohl odejít s tou pitomou kurvičkou Alex, já to...“

„Mami.“ Frederick matku klidně, ale důrazně přerušil. „K tomuhle se už snad vracet nebudeme. Nemá to smysl.“

Lady Redmirová od něj odvrátila tvář. Frederick vzdychl, vstal a odešel.

V den šéfova velkolepého kouzelnického představení šla správci panství Richardu Wilkinsovi hlava kolem. Byl to statný muž s předčasnou pleší a věčně uštvaným výrazem. Obvykle nosil o číslo menší obleky, v důsledku čehož se hodně potil a rudl v obličejí. Před pěti lety byl rád, že získal práci na tak prestižním místě, jako je Redmire Hall, brzy však přišel na to, že je velice náročná. Předtím působil v objektu Národní památkové správy, kde měl přesně vymezenou pracovní náplň. V Redmire Hall zjistil, že by měl mít na starosti celou řadu věcí, o nichž se mu při pohovoru nikdo nezmínil. Zodpovídal za dům i okolní pozemky a měl pod sebou tým lidí, z nichž někteří tam pracovali už dlouhá léta. Často nepatřili k nejschopnějším, ale zůstávali na panství za věrné služby. Jedinou oblastí, kterou Wilkins neměl pod palcem, byly zahrady, o něž pečoval hlavní zahradník se svými lidmi. Pan Carstairs – jak Wilkins smýšlel o lordu Redmirovi – byl sice náročný zaměstnavatel, na každodenním chodu sídla se však nepodílel. Chtěl, aby panství a jeho farmy přinášely zisk, ale vůbec ho nezajímalo jak. Wilkins tím chlapem v podstatě pohrdal. Byl to ten nejhorší druh aristokrata, co jen bezuzdně rozhazuje peníze a arogantně dává najevo svou nadřazenost.

Wilkins seděl u svého stolu v kanceláři. Ta se nacházela v bývalých stájích přestavěných na kanceláře, obchod se suvenýry a kavárnu. Na chvíli zavřel oči a přemítal o své situaci. Pracovní vyptění si na něm vybíralo svou daň: špatně spal a přibíral na váze, protože se přes den ládoval čokoládovými tyčinkami, aby si udržel hladinu energie, a na cvičení neměl čas. A pak tu byl ten směšný kousek, který měl Redmire předvést v přímém přenosu. Hádejte, koho pověřil zařizováním? Zkoordinovat všechno s tele-

vizí znamenalo spoustu práce navíc, ocenění ze strany zaměstnavatele se ale nedočkal.

Wilkins se podíval na hodinky: byly čtyři. Nejraději by se natáhl a zdříml si, ale právě v tu chvíli zazvonil telefon z recepcy. Potřebovali ho. Unaveně se zvedl ze židle. Povinnosti volaly.

Frederickovi blízcí a přátelé se mezitím zabydlovali v pokojích a uvažovali, co se asi bude dít.

Dominic Carstairs ležel na posteli, zatímco Mary si vybalovala oblečení.

„Pořád nechápu, co má Freddy vlastně za lubem,“ řekl rozmrzele. „Odkud se dozvěděl, jak otec ten trik provedl? Kdo mu to proboha řekl a proč nás všechny pozval?“

„Kdo ví, jak na to přišel,“ odvětila Mary. Věšela šaty na ramínka a pořád přemýšlela, které si na sebe večer vezme. „Ale víš, jak rád se Freddy předvádí. Chce nás tam všechny, abychom obdivovali jeho výkon. A dosáhl svého, rodina i přátelé ho podpoří v přímém přenosu. Dobře věděl, že nabídce přijet do Redmire Hall a chvíli zůstat v tomhle úžasném starém domě neodoláme.“

Dominic si odfrkl. „Ty to tak možná cítíš, ale já беру Redmire Hall jinak. Mladšího syna vždycky vykopnou z domova. To v člověku zanechá trpkost, zvlášť když všechno spadne do klína někomu, jako je Freddy. Myslím, že v životě ani den pořádně nepracoval, nejvíc se nadře tak u stolu v kasinu. Nechci ani pomyslet na to, kolik peněz za ty roky prošustroval.“

Mary si upravovala vlasy a make-up u starožitného toaletního stolku z ořechového dřeva. „Nemá smysl se rozcilovat, miláčku. Ty si přece taky nežiješ špatně. Doteď sis neměl nač stěžovat. On je prostě jiná povaha. Každý jsme nějaký.“

Dominic se podíval na manželku. Vždycky Freddyho omlouvala. Měl podezření, že ji docela přitahuje – a že je to oboustranné.

Ani tímhle si u něj bratr plusové body nezáskal, ale bohužel existovaly důvody, proč si Fredericka momentálně nemohl dovolit znepřátelit a proč souhlasil, že se tohoto směšného podniku zúčastní: doufal, že mu Freddy alespoň půjčí.

Protáhl si nohy a vstal z postele. „Podle mě něco chystá. No nic, jdu se projít po zahradách a zabít trochu času před večerí.“

Když Dominic odešel, Mary chvíli počkala a pak zvedla telefon. Natukala zprávu a odeslala ji, pak si oblékla tílko s hlubokým výstřihem, přiléhavou sukni a vypasované sako zvýrazňující její pěkně tvarovanou postavu. Otevřela dveře, rozhlédla se na obě strany chodby, jestli je čistý vzduch, a vyšla z pokoje.

Poppy slezla z Tristrama a lehla si do postele vedle něj. Hladila ho po zpoceně hrudi a přitom se snažila ovládnout dech.

„Miluju tyhle staré pokoje a velké postele. Je na nich něco luxusního a zároveň rajcovního.“

Tristram se zasmál. „Tobě připadá rajcovní všechno. To je jedna z věcí, co se mi na tobě líbí.“

Zvedla polštář a praštila ho. „To není pravda.“ Zasmála se. „Zní to, jako bych byla nějaká nymfomanka.“

„Mně to zní dobře!“

Znovu ho udeřila polštářem a pak se mezi nimi strhla menší bitva.

„No nic, jestli chci odchytit tátu, musím sebou hodit.“ Oblékla si spodní prádlo a pak si natáhla drahé džíny a tričko.

„Jak to chceš udělat? Všem přece řekl, že nemá čas – připravuje se na ten svůj trik nebo co to je.“

„Neboj, nějak to vymyslím. Víím, že mě nedokáže odmítnout. Jsem přece jeho malá holčička, znáš to.“ Podívala se na přítelovo hezké nahé tělo ležící na posteli. Byla do něj zamilovaná až po uši, ale nebyla slepá k jeho chybám. Tristram byl stejně jako její

otec hazardní hráč. Ostatně je seznámil právě Frederick, když navštívila jeden z jeho oblíbených klubů. Tristram byl úspěšný model a vydělával spoustu peněz. Bohužel si také zvykl prohrávat velké částky u hracího stolu – a momentálně měl nějaké nesplacené dluhy u lidí, které Redmire a jeho okolí dobře znali. Poppy věřila, že se jí podaří otce přesvědčit, aby buď promluvil s Tristramovými věřiteli a přiměl je rozložit splátky na delší dobu, nebo aby dokonce část dluhu zaplatil sám. To už však lord Redmire jednou odmítl.

Tristram to viděl bledě. „Fakt si myslím, že nemáš šanci.“

„Proč?“

„Už jsem ti to vysvětloval: v hráčských kruzích je to otázka cti. Člověk musí platit svoje dluhy, jinak se dostane na černou listinu a do žádného kasina už ho nikdy nepustí.“

„Ale to už by bylo stejně jedno, ne? Slíbil jsi mi, že tentokrát už s tím přestaneš: žádné hraní o peníze.“ Rozpačitě sklopil zrak. „Myslím to vážně, Tristrame. Je mi fuk, že to umíš v posteli. Do stanu tě z průšvihů, ale jestli mě ještě jednou zklameš, je konec. Nezůstanu s někým podobným, jako je můj otec, který prohrál půlku majetku.“

„Proto tě nebude poslouchat: sám měl dluhy z hazardu a musel je splatit, tak proč by měl mít pochopení pro mě?“

„Nech to na mně, promluvím s ním.“

Tristram jen pokrčil rameny. Poppy bez dalších slov vyšla z pokoje.

Alex Davisová si zula drahé boty, natáhla se na postel a zapálila si. James Forsyth seděl v křesle u okna a vypadal nespokojený. Také kouřil. Okno bylo otevřené. Od svého příchodu mlčeli.

„Vůbec nevím, proč jsme sem jezdili,“ vysoukal ze sebe nakonec James.

„Freddy připravil dobrou večeři a spoustu prvotřídního vína. Co víc bys chtěl?“ odpověděla Alex netečně.

„Ale proč nás proboha pozval? Bývalého obchodního partnera a bývalou milenkou? Nerozešli jsme se zrovna v nejlepším. Dobře ví, že ho viním z krachu firmy. Nikdy nehnul ani prstem, a podívej na mě: daří se mi i bez něj. Jasně se ukazuje, kdo byl ten slabší článek. Stejně mi za to jednou zaplatí.“

„Klid, všechno je to už minulost. Možná ti odpustil. A jak to myslíš, že ti ,za to jednou zaplatí‘?“

James se opovržlivě zasmál. „To je jedno. A pochybuju, že mi odpustil – ne že by mi měl co odpouštět, spíš naopak.“ Pohlédl na ni. „Myslím, že chce vidět tebe. Napadlo mě, že by tě ten starý kozel rád získal zpátky.“

Tentokrát se zasmála Alex. „Ale, ale. Jen žádnou žárlivost a nevraživost. Teď se o mě nemůžete prát, zkazili byste trik. Ať už to bude cokoli.“

„Kdo ví. Podle mě je to celé zvláštní. Ale myslím to vážně: jestli na tebe něco zkusí, bude mít co do činění se mnou.“

Chtěla se znovu zasmát, ale pak uviděla jeho výraz. „Panebože, ty si neděláš legraci, vid‘?“

„Ne.“

„Nebud' směšný. No nic, dám si dole něco k pití.“

„Já ne, nechci na něj narazit. Půjdu se projít po zahradách.“

„Jak chceš, ale nezapomeň, že večeře je už v půl sedmé, tak abys nezabloudil v květinových záhonech.“

Vyšla ven a nechala Jamese rozmrzele zírat na mobil.

Telefon v příští chvíli zapípal a příchozí zpráva mu vykouzlila úsměv na rtech.

Antonia Ramsayová stála u okna ložnice, odkud byl výhled na dlouhé květinové záhony vedoucí až k řece. Douglas ležel na posteli

a podřimoval. Praly se v ní rozporuplné pocity. Mrzelo ji, že už není vládkyní tak velkolepého a krásného panství, ale návrat sem v ní zároveň probouzel velmi bolestné vzpomínky na manželovy nevěry. Když jste žili na takovém místě, jako je Redmire Hall, nikdo s vámi samozřejmě neměl slitování. Přes veškerý materiální luxus, jehož si tu užívala, se vždycky cítila mizerně. Nejenže se musela vyrovnávat s osobním pocitem zrady, ale navíc bylo třeba, aby své pocity skrývala před Alistairem a Poppy, kteří byli svědky hádek i otcovy časté nepřítomnosti. Naštěstí měla spojence v lady Redmirové, která se dodnes stavěla na Antoniinu stranu proti vlastnímu synovi a děti měla velice ráda. Antonia věděla, že její solidarita pramení ze společných zkušeností. V případě Viviana Carstairse nikoli s nevěrou, ale s nespolehlivostí a s tím, že byla na potomky i na domácnost úplně sama. A to bolelo, i když služebnictvo a chůvy jí fyzickou námahu ulehčovaly.

Douglas zachrápal. Náhle prudce procitl, posadil se a podíval se na hodinky. „No, to už abychom se začali připravovat.“ Zívá.

„Máme spoustu času,“ odpověděla jeho žena s pohledem upřeným na záhony plné květin.

„Asi máš pravdu.“ Nejistě na ni pohlédl. „Určitě jsi sem chtěla dnes večer jezdit?“

Otočila se k němu čelem. „Ovšem. Přece si nenechám ujít příležitost vidět Poppy, Alistaira i vnoučata.“

„No, já vím, ale... tady v tomhle domě, kde ti dělal ze života peklo? To nemůže být snadné. Nikdy mu to neodpustím.“

Usmála se na něj. Samozřejmě neměl tušení, jaké to ve skutečnosti bylo, ale záleželo mu na ní a byl tak spolehlivý a oddaný: pravý opak Freddyho. „Já vím, miláčku, je to od tebe moc hezké. Ale neboj, zvládnou to.“

„Tak dobře. Hlavně že jsi spokojená.“ Vstal a zamířil do koupelny.

Antonia se vrátila pohledem k záhonům plným barevných květin. Tvářila se zachmuřeně, nedokázala bývalému manželovi odpustit. Douglas se vrátil, ona však zůstala pohroužená v myšlenkách.

„Asi se půjdu na chvíli projít,“ řekla po chvíli. „Ráda bych pozdravila pár zaměstnanců panství, jestli je potkám. Víím, že některým z nich se po mně stýská. Douglasi?“ Ohlédla se, ale její manžel už zase usnul a znovu začal hlasitě chrápat.

Alistair Carstairs a jeho žena zatím seděli v křeslech u kamen v domě po zahradníkovi a před rodinnou večeří si dopřávali sklenku červeného vína. Děti si hrály nahoře. Alistair byl vysoký a štíhlý a působil věčně ustaraným dojmem.

„Mám z toho strach,“ povzdechl si. „Když se rodina sejde, vždycky je dusno.“

„To přežiješ,“ konejšila ho Katherine a obírala si z drahé vesty psí chlupy. „Musíš tam vydržet a bojovat za naše zájmy a za zájmy našich dětí.“

„Nejde jen o nás nebo o děti, ale o budoucnost samotného Redmiru a o rodinné dědictví pro další generace.“ Nervózně zatočil sklenicí s vínem a ve tváři měl vážný výraz.

„Snad si nemyslíš, že panství úplně zničí?“

„Proč by ne? Účetnictví mi neukáže, jen mi říká, abych si nedělal starosti. Ale já víím, že za ty roky utratil obrovské částky peněz, ať na to, nebo na ono. A co kdy podnikl pro to, aby něco vydělal? Jeden neúspěšný komerční projekt, na kterém ve skutečnosti *prodělal!* Navíc z něj moje sestra věčně tahá peníze. Jak jinak by podle tebe mohli bydlet v Chelsea? Víím, že ten její kluk vydělává slušně, ale tolik zase ne. A taky toho dost prohraje v hazardu.“

„Myslíš, že proto pořádá tu televizní show?“

„Jasně, znamená to přiznání, že je na tom špatně.“

Katherine zavrtěla hlavou a napila se vína. Když do pokoje vešly děti, vstala. Alistair civěl do země a nepřestával si pohrávat se skleničkou, pak se po očku podíval na manželku. Znepokojovaly ho i jiné záležitosti, ale rozhodl se, že jí o nich zatím neřekne.

Frederick se po návštěvě u matky vrátil do hlavní části domu, nezamířil však do své kanceláře, ale do odlehlé, dlouhodobě zanedbávané vstupní haly, kde byly dveře vedoucí do zamčeného pokoje. Přípravy na akci začaly už v týdnu: prostor prošel celkovým úklidem a naproti slavným dveřím vyrostly řady pohodlných křesel. V tuto chvíli byly všechny dveře vedoucí do sálu zamčené. Probíhala poslední zkouška. Trik nemohl provést sám, ale nikdo se nesměl dozvědět, kdo mu pomáhá.

Po zkoušce Redmire prohlásil, že je spokojený. Jeho asistenti odešli tak, aby je nikdo neviděl, a nenápadně se vraceli na svá místa mezi početnými skupinkami lidí nyní shromážděných na půdě panství. Redmire hned nato opustil sídlo: měl domluvenou schůzku.

Seržantka Stephanie Johnsonová seděla na místě spolujezdce v šéfově starém, ale pohodlném saabu a užívala si jízdu krajinou mezi Harrogate a Riponem. Vrchní inspektor Oldroyd si za volantem pobrukoval melodie Straussových valčíků a obdivoval vzrostlé kaštany lemující silnici. Staženým oknem vpouštěl do kabiny svěží podvečerní vzduch. Takhle uvolněného ho Steph už dlouho neviděla.

„Je fajn vidět vás v tak dobré náladě, pane.“

„Co je na tom divného?“ odpověděl Oldroyd vlídně, zatímco s lehkostí projížděl zatáčkou. „Jsem tady, v nádherné yorkshirské krajině, a jedu do krásného majestátního sídla s úžasnými zahradami, abych se podíval na nějaký kouzelnický trik a nepochybně se taky dobře najedl. Co by se mi na tom nemělo líbit?“

Steph se usmála. Šéfa znala už dlouho, pracovala u něj prakticky od chvíle, kdy po škole nastoupila k policii. Byl vyhlášený svou bodrostí a vtípkováním, a často se k ní choval mile otcovsky. Oba měli rodinné problémy, což je ještě víc spojovalo: Steph vyrůstala s násilnickým otcem, který nakonec rodinu opustil, a Oldroyd se zase odcizil manželce, ale pořád ji miloval. O tom všem spolu mluvili jen zřídka, ale věděli to o sobě a nikdy jim to nezasahovalo do práce. Stephin partner Andy Carter byl také seržantem policie West Riding na oddělení v Harrogate a všichni dohromady tvořili výborně sehraný tým.

„Zajímalo by mě, jak se daří Andymu,“ ozval se Oldroyd.

Andy si vzal volno a jel navštívit rodinu v hlavním městě. V Londýně vyrostl, i když teď se považoval za čestného občana hrabství Yorkshire.

„Včera večer volal. Šel se s malým synovcem vykoupat k jezeru Serpentine, ale prý tam bylo tak narváno, že vodu skoro ani neviděli.“

Oldroyd se ušklíbl. „Vůbec mu nezávidím. V takovém počasí velkoměsta nesnáším.“

„Já taky,“ souhlasila Steph a rozhlížela se po polích a živých plotech, přes Yorskou kotlinu až ke vzdáleným svahům národního parku North York Moors, kde na úbočí rozeznávala jen křídově bledou skvrnu Kilburnského bílého koně. Otočila se k šéfovi. „Jsem na tu akci, kam teď jedeme, hrozně zvědavá, pane. Můžete mi o ní říct něco víc?“

Odpoledne si ji Oldroyd zavolał do kanceláře a tajemně jí sdělil, že pojedou do Redmire Hall u Riponu na kouzelnické představení. Neznělo to jako policejní práce, ale jelikož měla ten večer službu, nemohla odmítnout – a slibovalo to zajímavější zážitek než rutinní služba na policejním ústředí. Pro Oldroyda bylo typické, že ji nechal tápat. Řekl jí, ať jede domů a převlékne se do něčeho

elegantního, takže měla dlouhé šaty a boty na vysokém podpatku. Oldroyd dorazil ve smokingu.

„Věděl jsem, že nedokážeš zkrotit svoji zvědavost,“ zasmál se. „Čekal jsem, že to nevydržíš ani do Killinghallu. Klobouk dolů, žes to zvládla až sem. No, volal mi Frederick Carstairs, lord Redmire – jeden místní šlechtic –, a zeptal se mě, jestli by někdo od policie nemohl přijet a stát se svědkem iluzionistického triku, který se chystá předvést v Redmire Hall. Říkal, že by to celé události dodalo na věrohodnosti, pokud by si snad někdo myslel, že je to nějaká habaďůra. Policii lidé důvěřují a tak dále.“

„Rozumím.“

„Nejdřív mi to přišlo jako zvláštní žádost – a taky trochu drzá, když si myslí, že máme čas mu pomáhat s nějakým zábavným kouskem.“

„No to je fakt. Myslí si snad, že nemáme nic lepšího na práci?“

„Přesně tak. Ale já sám mám magii docela rád, a tak jsem si začal říkat, proč ne? Určitě tam bude dobré pohoštění. A vezmu s sebou Steph, napadlo mě, aspoň si nebude připadat tak sama, když je teď Andy v Londýně.“

„Tak to děkuju, pane,“ zasmála se Steph. „A co to vlastně má být za kouzlo?“

„To je na tom právě zajímavé, alespoň pro mě. Zmínil se mi, že to má něco společného se záhadou zamčeného pokoje, a já si samozřejmě hned vzpomněl na vyprávění o slavném triku jeho otce z roku 1980.“

Oldroyd jí stručně nastínil legendu o kouzelnickém kousku Viviana Carstairse. „Nikdy to nebylo vysvětleno, i když někteří lidé spekulovali o tom, jak se to dalo provést. Pokud Frederick Carstairs po tolika letech trik zopakuje, bude to docela senzace.“

„Jistě,“ řekla Steph, ale znělo to trochu skepticky. Kouzelnické pořady v televizi ji nikdy nebavily: kouzelníci, co vytahovali králiky

z klobouku nebo nechávali mizet ptáky z klecí. A neschvalovala ani spoře oděné asistentky.

„Ale jestli to není tvůj šálek čaje, aspoň tam potkáš spoustu zajímavých lidí. Budeš mít příležitost poznat, jak žije vyšší společnost. Mimochodem, superintendantovi Walkerovi nic neříkej. Určitě by souhlasil s naší počáteční reakcí a nepovažoval by tenhle výlet za nejlepší využití našeho času.“

„Mohlo by se mu to donést, pane.“

„To si nemyslím – a rozhodně to není v našem zájmu. Vycházíme spolu dobře, ale na zábavu si příliš nepotrpí. Stačí, když si někdy chci zajít na koncert. Tak, a jsme tady.“

Hnědá turistická značka s nápisem „Redmire Hall“ ukazovala na venkovskou cestu. Oldroyd sjel ze silnice. Po několika stech metrech jízdy mezi vysokými živými ploty plnými zimolezu a šípkových růží dorazili ke zdobené bráně vyznačující začátek panství. Pak pokračovali dlouhou příjezdovou cestou podél polí, na nichž se pásly černohlavé ovce. V dálce se tyčila věž kostela obklopeného nádhernými buky. Cesta se stáčela a vzápětí už spatřili dům: majestátní stavbu z kamene a cihel v regentském stylu se štěrkovou plochou v popředí, jíž dominovaly staré libanonské cedry. Nad domem se modrala obloha s nadýchanými bělostnými mraky. Všechno to bylo nadpozemsky klidné a krásné.

Oldroyd se usmál a zavrtěl hlavou. Dávným aristokratům se nedalo upřít, že uměli žít a kladli důraz na vysokou estetickou hodnotu. Část jejich jmění možná pocházela z obchodu s otroky, alespoň si však objednávali ty nejlepší architektky a zahradníky, aby pro ně stvořili nádherná sídla, která se dodnes těší obdivu.

Když přijeli blíž k parkovišti, Oldroyd si všiml nákladních aut a dodávek, na jejichž bocích se vyjímaly velké nápisy „Televizní přenosy“.

„A sakra!“ zaklel hlasitě. „O televizi mi ten mizera Redmire nic neříkal. Doufal jsem, že naše přítomnost tady bude diskrétní, ale na to můžeme zapomenout, když to vysílá zatracená televize.“

Steph tahle představa připadala naopak vzrušující, vždycky se chtěla na nějaké natáčení podívat. „Určitě to proběhne v pohodě, uvidíte, ale pořád z toho můžete vycouvat, ne? Prostě mu řeknete, že s tímhle jste nepočítal.“

„Ano,“ odušil Oldroyd rozmrzele, „ale těšil jsem se na to, navíc je takový krásný večer. Sakra!“ Udeřil do volantu. „Riskneme to a zůstaneme, ale pokusíme se držet mimo světla reflektorů. Souhlasíš? Jestli bude Tom Walker vyvádět, vezmu to na sebe.“

„Dobře, pane. Teď mě to taky začíná zajímat.“

Oldroyd zaparkoval auto. „Fajn,“ řekl s jiskrou v oku. „Tak se na ten zázrak půjdeme podívat.“

Frederick měl mírné zpoždění a zjistil, že musí trochu uspíšit poslední přípravy. Na rodinné večeři se však objevil ve smokingu a s motýlkem, jak se na uhlaženého gentlemana sluší a patří.

Přestože se mnozí ze shromážděných už nějakou dobu neviděli, nezdálo se, že by spolu klábosili zrovna přátelsky. Ve zdobené červené jídelně panovala napjatá atmosféra a rozhovory působily strojeně.

Každého z hostů pojilo s Frederickem něco jiného. Pán domu je rád stavěl proti sobě a vychutnával si jejich vzájemné, byť nevyřčené nepřátelství.

Partneři a nečlenové rodiny při takových společenských příležitostech obvykle moudře mlčeli, tentokrát však Alex prolomila trapné ticho.

„Je pro mě div, jak tohle místo dokážeš udržet v chodu, Freddy,“ poznamenala a decentně si nabrala na lžici humrovou polévku. „Všechno je tady stejně parádní jako dřív.“

„Nelámej si s tím svoji krásnou hlavičku, zlato,“ odpověděl Redmire a James Forsyth se zlostně zahleděl do polévky. „Mám plány, jak zajistit dostatek financí.“

Dominic s Alistairem pochybovačně vzhledli.

„Jako například?“ zeptal se Dominic.

„Všeho do času, bráško. Všechno se dozvíte. Ale součástí plánu je i dnešní představení. Bude mít ohromnou publicitu.“

Dominic sevřel lžici o něco pevněji.

„V tom případě doufám, že se to povede,“ řekl Alistair. „Úplně totiž nesouhlasím s názorem, že špatná reklama neexistuje. Nechceme, aby se panství Redmire Hall stalo terčem posměchu.“ Alistair stejně jako jeho strýc a babička považoval nápad s kouzlem za směšný.

„Záleží na tom? Kdyby to nevyšlo, přestali by sem lidi jezdit?“ zeptala se Poppy. „Pořád by chtěli navštívit místo, které viděli v televizi. Myslím, že táta má odvalu, když se pustil do něčeho takového.“ Zjevně se snažila zůstat v přízni. Otec pochopil, o co se pokouší, a usmál se tomu.

Alistairův kyselý výraz prozrazoval, že i on sestřiny úmysly prokoukl. Ze zkušenosti věděl, jak Poppy dokáže z otce vymámit peníze.

„Copak nechápeš, že to celé povede jen ke znevážení jména panství?“ rozohnil se. „Byl bych radší, kdyby se sem lidé jezdili dívat na zahrady, architekturu a umělecká díla než na nějaké laciné triky.“

„Alistaire, ty jsi hrozný snob,“ řekla Poppy. „Nejde snad o to, proč sem lidi jezdí, hlavně když dobře zaplatí.“

Katherine Cairstairsová, která dosud zachovávala uvážlivé mlčení, jemně kopl manžela do nohy, aby toho už nechal a nevyvolával další hádky.

„Poppy má pravdu.“ Frederick dojedl polévku, rychle se rozhlédl a pak kývl na zaměstnance, aby sklidili ze stolu. „Nejsme Národní památková správa. Potřebujeme vydělávat peníze.“

Jasně, abys měl z čeho financovat svůj hazard, pomyslel si Dominic.

„Lidi chtějí dneska víc než jen květinové záhony, polorozpadlé staré sochy a pár zašlých obrazů. Potřebujeme sem přitáhnout rodiny.“

„Proč z toho v tom případě rovnou neuděláme lunapark? Zahrady srovnáme se zemí a místo nich postavíme horskou dráhu.“

Náznak kyselého úsměvu na Redmirově tváři, jeho synovi utajený, svědčil o tom, že Alistair se svou poznámkou nepříjemně přiblížil pravdě.

Antonia upila vína, vynikajícího bordeaux. „Tak daleko by tvůj otec jistě nikdy nezašel, Alistaire,“ řekla. „Nechtěl by Redmiro zničit. Je to dědictví jeho dětí.“ Pohlédla jízlivě na bývalého manžela, jehož prázdný výraz nic neprozrazoval.

„Cože?“ odfrkla si znechuceně Poppy. „Jak jsi na to přišla, mami? Všichni víme, že to připadne Alistairovi. Já nic nedostanu.“ Ti, co nepatřili do rodiny, rozpačitě zabodli zrak do stolu. Zdálo se, že další rodinná rozepře je na spadnutí.

Carstairsovým bylo jako správné šlechtické rodině vždycky jedno, že někdo uslyší jejich hašteření. Lidi mimo rodinu brali jako sluhy, jichž si nemusí všímat.

Dominikův mdlý úsměv vyjadřoval pro Poppy jisté pochopení.

„Poppy, to od tebe není fér,“ řekla Mary. „Otec tě určitě dobře zajistil, nemám pravdu, Freddy?“

Frederick kývl na číšníka a ten mu dolil sklenku.

„Přejděme k jiným záležitostem,“ řekl svým typicky rozvláchným stylem a nenechal se vlákat do pastí. „Na tohle není vhodná chvíle – a navíc je mi to dost nepříjemné. Mluvíte, jako bych měl každou chvíli umřít, ale můžu vás ujistit, že vám ještě dlouho nedám pokoj.“

Tristram a Douglas se zdvořile zasmáli, ostatní však zůstali zticha.

Zatímco lord Redmire a jeho rodina večereli v luxusním červeném pokoji, zbytek hostů si mohl nabídnout z poměrně bohatého švédského stolu ve velké vstupní hale. Tito hosté sestávali ze zástupců místního obchodu, turistiky, politiky a médií spolu s šéffinspektorem Oldroydem a seržantkou Johnsonovou.

„Při takových příležitostech jsem vždycky vděčný, že při detektivní práci můžeme chodit v civilu,“ pošeptal Oldroyd mladé kolegyni, usrkl si šampaňského a sáhl do velkého talíře pro jednohubku. „Umiš si představit, jak bychom tady byli nápadní v uniformách?“

„Ano, pane,“ odvětila Steph. „Ale překvapuje mě, že se k vám tady nikdo nehlásí, když máte v okolí takové jméno.“

Šum početných rozhovorů se společně s cinkáním talířů a příborů odrážel od vysokého stropu.

„No, to je jen dobře. Jednoho nebo dva hosty jsem poznal a radši se od nich držím dál. Táhleten chlápek s pleší a velkým břichem, to je jeden příšerný suchar z Obchodní komory v Harrogate. Seznámil mě s ním Tom Walker, chodí spolu na golf. Ani se nedivím, že je tak tlustý, když se takhle cpe.“ Přelétl pohledem přes opulentní paštiky, obří pečenou šunku a celého pošírovaného lososa.

„To je fakt,“ odušila Steph a uždibla si z mnohem menšího talíře. Povytáhla obočí. „Ale opatrně, pane. Víte, že si pořád stěžujete, jak přibíráte.“

Oldroyd si povzdychl. „No jo, máš pravdu. Ale můžu si aspoň dát pár skleniček.“ Zatočil útlou sklenkou šampaňského a rošťácky na Steph mrkl.

Steph si najednou uvědomila, jak to myslel. Předstírala rozhořčení a dala si ruku v bok. „Jo tak proto jste mě sem s sebou vzal, pane?“

Abych vás pak odvezla domů a vy jste mohl v klidu popíjet šampaňo! A to jste měl takových řečí, jak jsem prý bez Andyho osamělá!“

„Kdepak,“ ohradil se Oldroyd s úsměvem od ucha k uchu. „Ujišťuju tě, že to nebyl hlavní důvod. Ale myslel jsem, že ti to nebude vadit,“ dodal lišácky.

„To je v pořádku, pane. Mně tohle pití zas tak moc nechutná. Ale taky bych s ním byla opatrná. Jak by to vypadalo, kdybych musela pomáhat vrávorajícímu šéfovi k autu?“

„Bez obav. Chci si to kouzlo vychutnat s čistou hlavou, a ne usnout někde v koutě.“

Oldroyd by nepohrdl zákuskem, ale naštěstí pro jeho štíhlou linii na to nebyl čas, hosté už totiž dostali pokyn k přesunu do části domu, kde se nacházel zamčený pokoj. Oldroyd toužebně spočinul pohledem na jahodách, čokoládových dortících a vanilkových řezech a pak se připojil ke Steph.

„Připravená?“ zašeptal.

„Ano, pane. Nasávám atmosféru.“

Oba detektivové následovali ostatní dobře oblečené a vzrušené hosty chodbou lemovanou obřími viktoriánskými obrazy v masivních zlacených rámech.

„Musím říct, že si tady připadám trochu jako chudá příbuzná,“ hlesla Steph při pohledu na zástup vyšňořených dam v šatech s flitry a kožešinovými štolami.

„To snad ne,“ odtušil Oldroyd. „A jak při podobných příležitostech říkávala moje matka: ‚Stejně se na tebe nikdo nedívá.‘“

Těsně před odbočením do haly procházeli kolem místnosti plné lidí sedícími před velkou obrazovkou. Sem se bude večerní vystoupení přenášet. Oldroyd se Steph byli uvedeni do samotné vstupní haly, kde spatřili velké televizní kamery a silné reflektory. Kolem sálu se jako hadi vinuly tlusté elektrické kabely. Lord Redmire každého osobně vítal a potřásl mu rukou.

„Á, pan vrchní inspektor, velice rád vás vidím. A tohle bude asi vaše kolegyně. Je mi velkou ctí.“ Když podával Steph ruku, obrátil k ní svůj hezký, ale poněkud vyžilý obličej a chlípně na ni zamžoural. Steph se v duchu otřepala. „Pojďte prosím dopředu. Dnes večer pro vás mám speciální roli.“ Zavedl je k místům na konci první řady a pak se vrátil ke zdravení lidí.

„Moc se mi nelíbí, pane,“ zašeptala Steph. „Je to jeden z těch chlapů, co ženu svlíkají očima a přivádí ji do rozpaků.“

„Ano, všiml jsem si. Párkrát jsem ho potkal na společenských akcích, kam mě vzal Tom Walker. Není to zrovna sympaťák – vždycky měl pověst sukničkáře.“ Oldroyd se rozhlédl kolem. Sám se najednou začal cítit nesvůj. „Tohle se mi nelíbí. Nevěděl jsem, že máme v tom jeho představení sehrát nějakou roli. Je to mazanej zmetek. Zmínka o kouzlu mě zaujala a skočil jsem mu na to.“

„Předpokládám, že nás nechá zkontrolovat nějaké propriety a potvrdit, že na nich není nic podezřelého.“

„Přesně to mě taky napadlo. Zmetek!“ zopakoval.

„Ale no tak, pane,“ popíchl ho Steph. „Ještě před pár minutami jste byl nadšením bez sebe. Nenechte se otrávit. Myslím, že je to vzrušující.“ Uvelebila se v křesle a pak pohlédla na protější vchod. „To jsou ty dveře?“ zeptala se.

„Zřejmě,“ odušil Oldroyd a s přehnanou úctou v hlase dodal: „Dveře do zamčeného pokoje.“

V tu chvíli přede dveře předstoupil lord Redmire s televizním moderátorem, který všechny přivítal obvyklými rádoby vtípnými řečmi a nastínil, co se bude dít po zahájení televizního přenosu. Vypukl závěrečný shon, kdy lidé přemísťovali mikrofony s rameňem a kontrolovali pozice kamer. Produkční s psacími podložkami pokřikovali poslední pokyny a kameramani jim odpovídali. Nakonec se všechno uklidnilo a hlas začal odpočítávat: „Jedeme za deset, devět, osm...“

Na kamerách se rozzářila červená světla a moderátor se usmál do té před sebou.

„Dobrý večer. Vítám vás při sledování mimořádného vydání pořadu *Život v Yorkshiru*. Hlásíme se vám z panství Redmire Hall nedaleko Riponu, kde dnes uvidíme něco opravdu výjimečného. Něco, co nebylo k vidění už téměř čtyřicet let. Vedle mě stojí majitel Redmire Hall, vážený pan Frederick Carstairs, lord Redmire, který nám za okamžik předvede své kouzelnické číslo.“

Během krátkého potlesku se moderátor otočil k Redmirovi, jenž před kamerou působil sebejistě a nonšalantně. „Myslel jsem, že už je to dávno pasé,“ poznamenal za vlašného smíchu publika. „Upřímně řečeno jsem měl za to, že si ten trik vzal otec s sebou do hrobu. Neměl jsem ani klíč od těch dveří. Nedávno však vyšly najevo jisté... řekněme *informace*, díky nimž teď mohu jeho velkolepé kouzelnické číslo zopakovat.“

„Ten trik vymyslel váš otec?“

„Jistě, koncem sedmdesátých let, s pomocí italského iluzionisty, který si říkal hrabě Mazarini, jednoho z největších mágů všech dob. Přijel sem tým lidí z Itálie, aby všechno na místě připravili.“

„Asi nám neřeknete, jak jste to tajemství znovu objevil, že?“

„Ne,“ usmál se Redmire. „Tím by se všechno prozradilo, a kouzelník své triky nikdy nevysvětluje.“

„Panebože! Tak on je teď kouzelník? Pokaždé, když ho vidím, se čím dál víc podobá otci,“ zamumlal Dominic Carstairs. Mary ho jemně dloubla loktem.

„Jen doufám, že mu kouzlení půjde o něco líp než podnikání,“ hlesl James Forsyth.

„Tiše, miláčku,“ sykla Alex.

„Takže,“ pokračoval moderátor, „za mnou se nacházejí dveře, o nichž se zmínil lord Redmire.“

Kamera zabrala dveře.

„Za chvíli je otevřeme a odhalíme malou místnost. Lord Redmire do ní vstoupí a všichni se přesvědčíme, že z ní nevede žádná úniková cesta. Dveře budou zamčeny a... Ale to už bych předbíhal. Pojdme nahlédnout dovnitř.“

Z reproduktorů zazněla dramatická hudba a dveře se otevřely. Dominic s Jamesem zaúpěli. Oldroyd sedící v první řadě byl rozpolcený mezi fascinací a obavami, co bude následovat. Kamera se přesunula do pokoje.

„Jak sami vidíte,“ pronesl moderátor a vedl kameru dovnitř, „vypadá to jako běžný prostor, jako pracovna: křeslo, menší stůl, okno, knihovna, koberec.“ Znovu se obrátil na Redmira. „A vy odsud uniknete, lorde Redmire?“

„Jistě, ale ještě než začneme... pozval bych sem vrchního inspektora Jima Oldroyda z policie West Riding v Harrogate a seržantku Stephanii Johnsonovou, aby pokoj podrobně prohlédli. Tím se prokáže, že nemá žádné východy. Prohlídku provedou důvěryhodní lidé, které nikdo nemůže obvinít z toho, že by se mnou byli tajně domluvení.“

„Sakra!“ pošeptal Oldroyd kolegyni. „Jen doufám, že Tom Walker nesedí zrovna doma v papučích a nedívá se na televizi. Whisky by mu zaskočila v krku!“

„Nechám se v tomto pokoji zamknout,“ oznámil Redmire. „a vy krátce zatáhnete tento závěs a pak ho zase odhnete. Až se dveře otevřou, budu pryč.“

„No, to mi připadá nemožné, ale dovolte, abych sem nyní pozval pana vrchního inspektora a jeho seržantku.“

Za dalších zvuků dramatické hudby se Oldroyd neochotně zvedl a Steph vedle něj také. Jevila o něco větší nadšení než její nadřízený.

„Pane vrchní inspektore, mnozí zločinci, které chytáte, by jistě uvítali, kdyby před vámi mohli takhle uniknout.“

Oldroyd zkřivil tvář do kamenného úsměvu. „To jistě ano,“ procedil skrz zuby.

„Takže pokud z té místnosti existuje nějaká cesta ven, vy ji najdete?“

„Nepochybně.“

„Výborně, tak do toho. Kamera vás bude sledovat.“

Oldroyd si prožil několik trýznivých minut, během nichž se Steph všechno prozkoumali a nevynechali ani malý prostor pod podlahou – přesně jako před lety přátelé Viviana Carstairse.

Moderátor komentoval každý detail způsobem, jímž Oldroydovi nevýslovně lezl na nervy, ale nemohl nic dělat.

Steph si musela dávat pozor na to, aby se nerozchechtala.

Nakonec prohlásili, že z pokoje neexistuje jiný východ než dveřmi, které byly samy o sobě úplně obyčejné s klasickým zámkem a dvěma závorami. Steph se vrátila na místo, Oldroyda však moderátor zadržel.

„Tak to bychom měli. Přišel čas, aby do pokoje vstoupil lord Redmire!“ pronesl moderátor dramaticky. „A pan vrchní inspektor ho pak zamkne uvnitř.“ Oldroyd šlehl zoufalým pohledem po Steph, ta sklopila oči a potlačovala smích.

Redmire vykročil, podal Oldroydovi poněkud rezavý klíč, vstoupil do pokoje a posadil se za stůl. Ozvalo se víření bubnů.

„Dámy a pánové, pan vrchní inspektor teď dveře zavře a zamkne.“ Oldroyd to poslušně udělal. „Slyšíte mě, lorde Redmire? Jste tam ještě?“

„Ano, jsem tady,“ ozvala se mírně tlumená, ale jasná odpověď.

„Nyní tedy na patnáct vteřin zatáhnu tento závěs.“

Když tak učinil, znovu spustila dramatická hudba. Po uplynutí patnácti vteřin tóny utichly a moderátor závěs odhrnul. Nastalo ticho. Diváci v obou sálech napětím ani nedýchali. Oldroyd zapomněl na své rozpaky, odemkl a otevřel dveře. Pokoj byl

prázdný. Publikum sborově vzdychlo „óóó“, dokonce i Oldroyd vypadal ohromeně. Žádnou únikovou cestu rozhodně neviděl. I ta malá dutina se ukázala být prázdná a kamera se přesunula dovnitř, aby potvrdila skutečnost, že tam Redmire není.

„Dámy a pánové, jak vidíte, lord Redmire opravdu zmizel ze zamčeného pokoje! To ovšem není konec: nyní se vrátí. Požádám tedy pana vrchního inspektora, aby opět zavřel a zamkl dveře.“ Znovu následovalo zamykání a zatahování závěsu za zvuků hudby.

„A nyní, dámy a pánové, pan vrchní inspektor zase otevře dveře do tohoto zvláštního pokoje a odhalí... však se podívejme!“

Když se dveře otevřely, Redmire znovu seděl za stolem. Z publika zazníval potlesk a výkřiky „Bravo!“, Oldroyda se však zmocnil divný pocit: něco nebylo v pořádku.

„A tady ho máme, dámy a pánové! Jaký úžasný trik! Lorde Redmire, mohl byste...?“

Moderátor se náhle zarazil. Redmire do této chvíle nic neřekl ani se nepohnul. Pak se jeho tělo sesunulo bokem z křesla a všichni si uvědomili, že mu ze zad trčí nůž. Krev stékala na podlahu.

„A sakra!“ zamumlal si Oldroyd pod vousy, než se strhlo peklo.